

JUSTIFICACIÓ

La naturalesa fa que la vida busqui un equilibri entre dos extrems: la quietud i el moviment. Per tal de ser assenyat sense avorriment i dinàmic sense rampells, tot s'ha de bellugar, transformar..., però amb la cautela que dóna la previsió i la cadència de la periodicitat. El foc i la terra combinats són l'aigua en moviment: un mar obstinat d'ones. Aristòtil ho diu ben clar: moviment i canvi agraden tothom perquè són a la naturalesa, però també el repòs és a la naturalesa i ens complau. Hom diria que un esdeveniment qualsevol en començar ens indica l'extrem final d'un altre esdeveniment que l'ha precedit, i que en aquest punt, precisament, el món té algun sentit. ¿No serà perquè la combinació d'inèrcia i activitat fa que les coses deixin de ser el que són en la mesura exacta que continuen sent el que ja eren? Suposem-ho així. Aleshores és per això que la revista D'Art esdevé aquí MATERIA. (I alerta, perquè aquesta «materia», així, sense l'accent que li correspon, repren el mot llatí per tal de tornar la cosa a la substància primordial, a la «naturalesa de la naturalesa» d'un començar inacabable que a còpia de no ser res ja ho és tot en un estadi de potencialitat...) Direm doncs, primer, que la revista D'Art s'ha transformat en MATERIA per tal de ser infidel amb ella mateixa i mostrar-nos sense simulacions aquella infidelitat que hom ja sentia a la superfície com una remor d'aigües subterrànies. I, segon, D'Art esdevé MATERIA per tal de ser lleial amb sí mateixa, així que el canvi li haurà permès de conservar aquell principi que ja era el seu, renovat cada vegada i durant molts anys de vida.

Així, els seus responsables hem volgut introduir entre D'Art i MATERIA una diferència que no gens metafòricament podem anomenar respiració. Una respiració que si no ve ara en aquest primer número arribarà en un segon o en un tercer, de número, perquè això significa una llibertat «respiratòria» més gran, que afectarà a l'aspecte visual d'aquesta nova MATERIA i esperem que també — perquè això escapa en part al nostre control— als seus continguts.

Hi ha altres canvis, en MATERIA 1, però el lector, que en té un exemplar a les mans, els haurà de veure, perquè l'esmentada respiració no admet cotilles, voldria ser regular però no admet fàcilment la continuïtat.

Perquè és en la continuïtat que hom manté la idea d'un monogràfic, per al qual hem trobat matèria en l'ESTIL. L'estil unit a la matèria toca el nucli de D'Art i se'ns presenta com el canvi respectuós que mou i explica el seu origen. L'estil és solament una proposta, un suggeriment, una al·lusió que es precipita al fons de l'art. En la seva dimensió més àmplia i profunda, l'ESTIL toca les coordenades sensibles de la Història de l'Art i justifica la proposta. Després cercarem la forma d'activar la respiració del nostre tema, els camins per nodrir la tempesta que precedeix la calma.

Quietud i moviment es fan a la naturalesa de l'estil, s'acomoden a ella. El concepte de natura s'humanitza en la penetració històrica dels estils o en les seves cares personalitzades (o estils personals). Perquè l'estil esdevé una inflexió de la creativitat, el registre d'una imperfecció episòdica que neix a la recerca d'un impossible ideal de perfecció. L'estil no és l'obra isolada, encara que en ella hi ha l'estil, i tampoc no el podem confondre amb l'art en sí mateix, ni amb la tècnica. L'estil no és solament la forma, però ja sabem que tampoc la forma és només forma. La matèria i la idea generen paradoxes, contradicció i acord, unitat i dispersió, que s'encarnen com ESTIL en el temps. La negació absoluta de l'estil assumida des de l'avantguarda, o per la modernitat rotunda, pot ser un miratge que neix de la seva pròpia falta de perspectiva. L'excés de l'estil a l'ombra de la superficialitat crea un *danger de mort...* per avorriment. Tanmateix, la realitat, com la natura, és sempre més complexa i el tema global sobreviu les circumstàncies. Així, els diversos estudis units en el monogràfic de la nostra revista MATERIA 1 són un reflex parcial però evident de la realitat. Cada aportació ge-

nera una finestra al pensament sobre l'estil. Al seu darrera, com en el joc d'ordinador, sempre pot amagar-se una segona, una tercera, una quarta finestra-pantalla. Immersos en el moviment, creiem que les contradiccions i dubtes de l'esforç per pensar sobre l'estil afloraran als ulls del lector. I aquest és l'exercici pertinent. Del més abstracte al més concret, l'ordre establert sobre els diferents elements d'aquesta MATERIA 1 que tenim a les mans intenta ser només una petita guia. Un tret de sortida per agrupar les peces d'un aparador de disseny miscel·lani que ha nascut de la riquesa i l'ambició del tema. Per tant, no hi ha dubte que es poden refer els itineraris, es poden invertir les seqüències, i sumar abstracció i concreció. Al capdavall, concloure que hi ha estil en la matèria i matèria en l'estil.

I imaginem, encara més enllà, que la matèria que és estil es fa viva, respira. La matèria, deia Schiller, és variació que omple el temps, que li dóna un contingut, i aquest temps amb contingut és la sensació gràcies a la qual es manifesta l'existència física. Existència, doncs, que esdevé Art.

P. S. / R. A.